

Anne Braakman, vertrekkend directeur van de Stomavereniging:

'Ik geef niet zomaar op'

Na tien jaar neemt Anne Braakman afscheid van de Stomavereniging. Het was een periode waarin veel is bereikt. 'Ik kan echt een pitbull zijn als hem om de belangen van leden gaat.'

Vergelijkbare verhalen had Anne Braakman vaker gehoord. Een oudere man die bloed heeft bij zijn ontlasting. Na medisch onderzoek blijkt er sprake te zijn van endeldarmkanker. Gelukkig verloopt de operatie goed; er zijn geen uitzaaiingen. Wel is een stoma noodzakelijk, die helaas niet optimaal kan worden aangelegd. Thuis levert dat problemen op, want de man is zelf niet in staat zijn stomamateriaal te verwisselen en zijn echtgenote kan dat niet voor hem doen. Samen met de thuiszorg en de stomaverpleegkundige van het ziekenhuis volgt een lange weg naar goed passend materi-

aal. Tijdens die zoektocht treden regelmatig lekkages op. Belastend voor hem en belastend voor haar. Een persoonlijk verhaal dus, gekenmerkt door een combinatie van pech en af toe een klein beetje geluk. Zoals gezegd, Anne Braakman had het als directeur van de Stomavereniging al vaker gehoord. Maar nu ging het om haar eigen vader.

Volkskrant

'Ik werk graag ergens waar ik een verschil kan maken'. Dat was de kop boven een interview met Anne Braakman dat in juni 2009 in Vooruitgang verscheen. In het artikel vertelde ze over haar opleiding (verpleegkunde en sociale wetenschappen), haar reizen, haar belangstelling voor de gezondheidszorg, haar loopbaan in de gehandicaptenzorg, en hoe ze uiteindelijk bij toeval bij de Stomavereniging belandde.

Bij dat toeval speelde een proefabonnement op de Volkskrant een belangrijke rol. In een van die kranten zag ze destijds de vacature staan. 'De functie was op maat gesneden,' vertelde ze. 'Al mijn opleidingen en werkervaring kwamen in de functie bij elkaar: collectieve belangenbehartiging, lotgenotencontact, lobbyen, leiding geven, mede sturing geven aan de organisatie, enzovoorts. En dus reageerde ik.'

Nu, tien jaar later, neemt Anne Braakman afscheid van de Stomavereniging. Met de onderwerpen die ze in het interview van destijds aanroerde, is ze flink aan de slag gegaan. 'De belangen van mensen met een stoma moeten stevig op de kaart worden gezet,' zei ze bijvoor-

beeld. Om te vervolgen: 'Het is nodig dat we voldoende geld houden om alle taken uit te kunnen blijven voeren. Het is nodig om de kwaliteit van zorg eñ van materialen goed te blijven monitoren. Ook de wetgeving en de financiering van de zorg en van hulpmiddelen zijn daarbij onmisbaar.'

In spanning

Het zijn allemaal thema's die haar directeurschap hebben bepaald. Maar wat ze tien jaar geleden niet kon voorzien, was dat haar vader ook een stoma zou krijgen. 'Het emotioneert me nog steeds,' vertelt ze. 'We hebben als gezin natuurlijk in spanning gezeten. Medisch gezien liep het gelukkig relatief goed af. Maar ik heb nu wel van nabij gezien hoe moeilijk het leven met een stoma kan zijn. Hoe lekages je aan huis binden. Hoe het je leven op die leeftijd - mijn vader is 80 - ingrijpend kan veranderen. Wat het allemaal doet met een huwelijk. Hoe lang het duurt om het juiste stomamateriaal te krijgen. Hoe mijn vader ook eigenlijk niet wist waar hij aanspraak op kon maken. En hoeveel onzekerheid dat alles met zich meebrengt. Het is echt niet makkelijk, en dan zeg ik het nog voorzichtig.' De ziekte van haar vader en de gevolgen voor zijn persoonlijk leven, hebben het begrip van Anne Braakman voor mensen met een stoma nog verder vergroot. Maar voor de inzet die ze betoonde bij het behartigen van hun belangen, maakte het geen verschil. Die inzet is al die jaren even groot gebleven. De belangrijkste resultaten die ze heeft geboekt? 'Dat zijn er veel, maar laat ik er een aantal noemen waar ik zelf met een goed gevoel op terugkijk. De verbetering van de stomazorg in het ziekenhuis die we hebben kunnen realiseren. Het vastleggen van afspraken in de Module Stoma Hulpmidde-

len, waaraan iedereen die betrokken is bij de zorg voor mensen met een stoma zich aan moet houden. De actie Waarkaniknaardewc.nl, die heeft geleid tot meer toegankelijke toiletten in Nederland. Maar vooral ook de individuele belangenbehartiging voor leden, zeker als dat tot resultaat leidde.

'Mensen voelen zich, zeker bij ingewikkelde problemen, niet begrepen, bijvoorbeeld in hun zoektocht naar de juiste hulpmiddelen. Dat kan ernstige gevolgen hebben: relatieproblemen, depressies en soms zelfs nog erger. Als je dan kan bewerkstelligen dat het goed komt, bijvoorbeeld in gesprekken met een medisch specialist en zorgverzekeraar, dan is dat reden tot vreugde. En ik geef dan niet zomaar op, zo zit ik nu eenmaal in elkaar. Ik kan dan echt een pitbull zijn.'

Bedompte zaaltjes

Die volharding was ook nodig bij allerlei stroperige processen. Zoals de totstandkoming van de Module Stoma Hulpmiddelen, waarvoor eindeloos overleg nodig was in bedompte zaaltjes. Maar ook bij de verdere professionalisering van de Stomavereniging als organisatie. 'Toen ik

begon, waren we nog tamelijk ouderwets georganiseerd. De Algemene Ledenvergadering, waarin persoonlijke voorkeuren en belangen soms een onevenredig grote rol speelden, is omgevormd tot een moderne Ledenraad, die de medewerkers en het bestuur kritisch volgt en controleert.

'De Ledenraad functioneert goed, en daar ben ik trots op. Niet in de laatste plaats vanwege de diversiteit wat betreft leeftijd, type stoma en maatschappelijke positie en achtergrond. Het is een echte afspiegeling geworden van de leden van de Stomavereniging. Dat hoort natuurlijk zo te zijn, maar het is mooi als het ook lukt.'

Financiële basis

Andere bereikte resultaten? 'Een nieuwe huisstijl, en meer aandacht voor communicatie, en een gezonde financiële basis. De Stomavereniging is de afgelopen jaren zichtbaarder geworden en heeft meer invloed gekregen. We zijn klaar voor het komende decennium, waarin veel zal veranderen, voor ons als vereniging maar vooral ook in de zorgsector als geheel. Ik geloof dat ik een goede organisatie heb achtergelaten, en ik heb er

Een loopbaan in de zorg

Anne Braakman (Almelo, 1970) haalde haar bachelor op de HBO-V en studeerde vervolgens Algemene Sociale Wetenschappen in Utrecht, met als specialisatie gezondheid en zorg. Ze werkte in de gehandicaptensector bij Stichting Philadelphia Zorg, als beleidsmedewerker bij de Federatie van Ouderverenigingen voor mensen met een verstandelijke beperking en als manager evaluaties bij de Stichting Perspectief, waar ze zich bezig hield met kwaliteitstoetsingen voor mensen met een beperking die streven naar een inclusieve samenleving. In 2009 werd ze directeur van de Stomavereniging. Op 1 januari 2019 treedt ze in dienst als adviseur regionale participatie bij PGO Support, een onafhankelijke netwerkorganisatie voor patiënten- en cliëntenorganisaties.

alle vertrouwen in de dat de Stomavereniging het onder mijn opvolger heel goed zal blijven doen. Ik zal het zeker met veel belangstelling blijven volgen.' Was dat het? Ja. Of nee, toch niet, want één ding moet Anne Braakman nog van het hart. 'We hebben inmiddels kwaliteitscriteria ontwikkeld voor de stomazorg in het ziekenhuis en thuis, al is daar natuurlijk nog veel werk te verzetten. Maar we zijn op de goede weg. Wat nog ontbreekt, zijn kwaliteitscriteria voor het aanleggen van een stoma op de operatietafel. Dat gaat gelukkig vaak goed, maar ik zou de voorwaarden daarvoor graag op papier zien. 'Ik wil daarom een oproep doen aan alle verantwoordelijke artsen in Nederland om die kwaliteitscriteria te formuleren. Ik ga ervan uit dat ze de handschoenen zullen opnemen. Dank alvast!'